

RV2G LAIKRAKSTS

OTRĀS HRONIKAS

INTERVIJA AR PREZIDENTI
10. KLAŠU IESVĒTĪBAS
PADOMI PSIHEI
NEPOPULĀRIE VIEDOKĻI PAR MODI +

12|2024

SATURS

<i>REDAKTORA SLEJA</i>	2
<i>NOTIKUMI</i>	
<i>Iesvētības 10. klasēm</i>	3
<i>Intervija ar SP prezidenti Kristiānu Ozolu</i>	4
<i>Valsts svētku nedēļa</i>	5
<i>AKTUALITĀTES</i>	
<i>Skolas Ziemassvētku balle</i>	6
<i>Olimpiāžu kalendārs</i>	7
<i>KULTŪRAS SLEJA</i>	
<i>Jaunumi teātrī un operā</i>	8
<i>Aktualitātes kino pasaulē</i>	11
<i>Staro Rīga</i>	15
<i>SKOLĒNU LITERĀRĀ JAUNRADE</i>	17
<i>MODES SLEJA</i>	21
<i>KIŠ-MIŠ AR ROZĪNĒM</i>	
<i>Padomi</i>	24
<i>Izklaidei</i>	25

SVEIKS, LASĪTĀJ!

Redaktora sleja

Aizņemšos mūsu skolas direktora ierasto uzrunu – sveika, Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas saime! Šogad esam izlēmuši skolā uzsākt ko jaunu – skolas avīzi. Tā tapusi mazliet ilgāk, nekā sākotnēji plānojām, tomēr galvenais, ka tomēr tapusi, vai ne? Paturēsim prātā arī to, ka pirmie kucēni jāslīcina, tāpēc pašā pirmajā izdevumā vēl varētu būt dažas nepilnības. Avīzes saturs vēl mainīsies un pilnveidosies, turklāt nešaubos, ka mums radīsies palīgi arī no jūsu vidus.

Manuprāt, skolas avīzes galvenais mērķis un uzdevumi ir atspoguļot skolas iekšējo vidi, piedāvāt tev iedvesmas un padomu avotu gan mācību procesam, gan brīvajam laikam, kā arī izveidot foršu avīzes radošo komandu, kuras biedriem ir iespēja attīstīt savas prasmes un gūt pieredzi saistībā ar žurnālistikas, sabiedriskās komunikācijas u.tml. nozarēm.

Nākamgad norisināsies XIII Latvijas Skolu jaunatnes Dziesmu un Deju svētki, tāpēc es noteikti negribētu laist garām iespēju reklamēt skolas tautas deju kolektīvu. Šogad tā vadību pārņēmis spriganais skolotājs Viesturs Juris Lammas, kurš ir repetitors bērnu tautas deju ansamblī "Dzintariņš". Viesturs prot katru mēģinājumu padarīt foršu, viņš vienmēr rūpējas, lai zālē valdošā atmosfēra būtu nepiespiesta. Turklāt, dejojot skolas tautas deju kolektīvā, ir iespējams piedalīties skolas koncertos, dejojot solo dejas un pat nest skolas karogu, kā arī jautri un vērtīgi pavadīt brīvo laiku!

Ikkatram mūsu skolas skolēnam ir iespēja piedalīties skolas avīzes tapšanā! Ja tev ir kāds radošs darbs jebkurā literatūras žanrā, droši vari to nosūtīt uz e-pastu otras.hronikas@inbox.lv, un, iespējams, mēs to publicēsim nākamajā avīzes numurā! Tāda pati kārtība attiecas arī uz rakstiem par jebkuru tēmu, kura tev interesē – pieņemsim un izskatīsim visu, sākot ar teātra recenzijām un beidzot ar garām un argumentētām sūdzībām par Rīgas satiksmes nespēju veiksmīgi strādāt ziemas laikā.

Lai forši lasās, novēlu tev ārkārtīgi patīkamus Ziemsvētkus un laimes bagātu Jauno gadu!

– Ričards Vimba

Radošā komanda

Redaktors

Ričards Vimba

Vāka māksliniece

Flēra Krūmiņa

Satura dizainere

Anastasija Kurahtanova

Maketētājs

Ričards Vimba

Korektors

Ričards Vimba

Rakstu autori

Pēteris Zvirgzdiņš

Renāte Šmite

Marija Zaļuma

Anete Krūmiņa

Marta Heidemane

Flēra Krūmiņa

Luīze Marta Pole

Ričards Vimba

Tumsa. Smiņķu saldeno aromātu virpuļi. Mūsu klases sarkanā krāsa pazibsnī ikkatra biedra tērpā. Gaisā virmo nepacietības pilna atmosfēra. Tūlīt, tūlīt sāksies pasākums, ko gaidījām gan ar nepacietību, gan bailēm. Klases priekšnesums it kā bija izdomāts, tam vajadzētu tikt izpildītam vien pēc dažām minūtēm. Nebiju pārliecināts par tā sižetu, jo izmaiņas šajā jomā notika gluži vai ik dienu. Pastāvēja diezgan liela iespēja, ka zināju, kas man jādara, nonākot uz skatuves. Satraukums bija liels, bet, lai to izprastu, jāspēr solis atpakaļ. Tas bija pirms nieka diviem mēnešiem, kad atnācām uz šo skolu kā sušķu bariņš. Vai kaut kā tā. Precīzā notikumu hronoloģija sen aizmirsta. Kurš vispār zina, kas notika pagājušajā nedēļā? Vesels mēnesis šajā skolā taču ir īstena mūžība, kas paskrien nemanot. Bijām nedroši, nepieredzējuši. Nostāstus par šo daiļo izglītības pili bijām dzirdējuši daudz, bet tikai viens kolēģis mūsu humanitāro kompānijā Otro visā tās greznumā bija pieredzējis iepriekš. Varbūt tādēļ šim kopumā maznozīmīgajam priekšnesumam piedēvējām grandiozi lielu svaru.

**Centīsimies augt krietni jūsu pēcteči,
bet svarīgāk – kāpsim pa vidējām
kāpnēm tikai vienu reizi savā mūžā.**

Iesvētību rītā vēstures skolotājam Jānim Arājam devāmies lūgt palīdzību šīs skatuves mākslas pērles realizēšanai divu aizdotu zobenu veidolā. Nedomāju, ka pastāv kaut mazākā iespēja šāda priekšlikuma akceptam, bet gauži maldījos. Pēc vēl neskaitāmiem mēģinājumiem un ugunīgām diskusijām par saturu un māksliniecisko redzējumu bijām sagatavojušies tik, cik vien bija iespējams. Maigi izsakoties, pārspilējām.

IESVĒTĪBAS

10. klasēm

Autors - Pēteris Zvirgzdiņš

10.a klase, piedaloties aktivitātēs. Marijas Zaļumas foto

Ilgi gaidītais uzstāšanās brīdis pagāja. Kā zibsnis tas bija un izbija. Pasaule nepārstāja griezties, un viss bija labi. Bailēm, izrādās, patiešām ir lielas acis. Ne mūsu, ne paralēlklāšu priekšnesumi kopumā nebija peļami, bet īstais guvums, protams, ir tieši šo baiļu pārvarēšana un klases saliedētība, ko šis gara darbs – īsa etīde – pieprasīja.

Sekoja viktorīna, pārbaude mūsu zināšanām skolas folklorā. Tad tā stunda bija sīta, kad dāvanas bija jāapmaina. Lai gan diemžēl netika ņemts vērā mans priekšlikums mīļajiem kolēģiem dāvināt aromātisko duriāna augli, ar saņemtajiem un dotajiem labumiem bijām apmierināti. Šie gardumi mūsu ķetnās pazuda tik ātri, ka tikai knapi tos atminos.

Pēc dažiem uzdevumiņiem pienāca brīdis, ko visi gaidīja. Nu bija laiks kārtīgi izpriecāties! Gaismiņas! Krāsu lidojums. Atpazīstot tieši vienu dziesmu repertuārā, jutos kā uz Zemes pavisam nesen nolaidies citplanētietis, bet arī šī pieredze bija baudāma.

Nu esam tapuši civilizēti.

INTERVIJA

ar SP prezidenti Kristiānu Ozolu

Autore - Renāte Šmite

Mācību gada sākumā jaunā Skolēnu padomes prezidenta vēlēšanās par amatam piemērotāko kandidātu tika atzīta Kristiāna Ozola. Tāpēc nolēmām viņu intervēt!

1. Iesākot – vai tu pastāstītu mazliet par sevi, kā tu pavadi brīvo laiku, kādus hobijus pieklop?

Brīvajā laikā man patīk piedalīties brīvprātīgajos darbos, kur attīstu sevi visdažādākajās jomās, es aktīvi nodarbojos ar sportu, agrāk dejoju un šobrīd apmeklēju sporta zāli.

2. Ja tev būtu īsi jānoformulē savs dzīves moto, kā tas skanētu?

“Kad, ja ne tagad?” Man ļoti bieži cilvēki uzdod jautājumus: “Kāpēc tu tik daudz ko dari? Kāpēc tu esi tik ļoti sociāli aktīva? Kā tev pietiek tam visam laikā?” Tas ir tāpēc, ka man patīk izaicinājumi. Patiesībā kandidēšana bija tikai vēl viens izaicinājums, jo kad tad man to visu izmēģināt, ja ne tagad? Labāks brīdis nepienāks, jādara, kamēr vēl esmu jauna un pilna enerģijas.

3. Kas tevī izraisīja vēlmi kļūt par mūsu skolas prezidenti?

Pats pirmais iemesls ir vissmieklīgākais, jo sākotnēji tikai gribēju iekārtot atkritumu tvertni o. stāvā pie kāpnēm, kur man tā būtu parocīga, bet, ja nopietni, tad mani iedvesmoja milzīgais draugu un apkārtējo cilvēku atbalsts, foršie skolasbiedri un draugi, kuru dēļ ir vērts kaut ko rīkot un darīt.

4. Kā tu jūties tagad, kad šī vēlme ir piepildījusies?

Es jūtos ‘super duper bombiski’! Pateicoties brīnišķīgajai gaisotnei, gribu sākt darboties jau tagad!

5. Kādas pārmaiņas tu vēlētos ieviest savas prezidentūras laikā? Vai kādi konkrēti plāni jau top?

**Šis nu gan šobrīd paliks
kā “Netflix” seriālos –
“to be continued”.**

6. Turpinot iesākto domu, varbūt tu gribi padalīties ar kādu šķietami neiespējamu ieceri savas vadības laikā?

Mans nereālais sapnis būtu, ja vairāk cilvēku apmeklētu skolas pasākumus, ko noorganizēt ir gandrīz neiespējami, jo mūsu skolā mācās ļoti aktīvi, bet aizņemti skolēni, tāpēc ir grūti pasākumos sasniegt lielu auditoriju. Papildinot to, ļoti gribētos pasākumu organizēšanā iesaistīt arī citu skolu pašpārvaldes un skolēnus, iepazīt jaunas sejas, iegūt kontaktus un pieredzi. Tas viss noteikti būtu noderīgi arī turpmāk dzīvē.

7. Aktuāls notikums, kuru skolēni nespēj sagaidīt, ir Ziemassvētku balle. Ņemot vērā, ka tā ir tepat aiz stūra, vai tev ir kas sakāms par šo?

Pagaidām varu pārliecinoši teikt tikai to, ka pamatskolas un vidusskolas balles notiks atsevišķi, to datumi attiecīgi ir 17. decembris (pamatskola) un 19. decembris (vidusskola). Plānā ietilpst, protams, mūziķi – grupa un DJ –, arī dažas aktivitātes, to skaitā balles karaļa un karalienes kronēšana.

8. Noslēgumā – kā tu gribētu, lai skolasbiedri tevi atceras?

Es gribu palikt citiem prātā kā pozitīva un enerģiska, tā meitene, kurai var uzticēties, uz kuru var paļauties. Divi vārdi – jaudīgā Kristiāna.

11.-18.11.

Valsts svētku nedēļa

Autors - Pēteris Zvirgzdiņš

Nedēļa no 11. līdz 18. novembrim Rīgas Valsts 2. ģimnāzijā vienmēr ir rosības pilna. Arī šogad valsts svētku nedēļa nebija izņēmums. Lai gan oficiāli atzīmēti tiek tikai divi notikumi, derētu atcerēties vēl trešo, proti, 1918. gada 11. novembrī lords Balfūrs, Lielbritānijas ārlietu ministrs, kļuva par pirmo ārvalstu amatpersonu, kura atzina Latvijas neatkarību de facto.

Daudz pieminama, tāpēc arī lērums pasākumu.

Skaidrā un saltā 11. novembra rītā 12.a klase kopā ar skolotāju Jāni Arāju pa Rīgas Brāļu kapu garo Pārdomu taku devās pieminēt karavīrus, kuri cīnījās par mūsu valsts neatkarību atdevuši savas dzīvības. Pēc valsts prezidenta Edgara Rinkēviča uzrunas noklausīšanās otrģimnāzisti devās nolikt sveces Allažu šūnakmenī cirstā Mātes Latvijas tēla piekājē.

Tās pašas dienas pievakares sārtajā dūmakā Skolēnu padomes biedri gāja pieminēt kritušos pie Rīgas pils. Uz šīs Daugavas sardzes sienas viņi izkārtēja sveces skaitļa 2 formā, sarkanbaltsarkanajiem karogiem plīvojot pie mūsu Likteņupes krasta. Savukārt nedēļas vidū visām klasēm bija iespēja pārbaudīt savas zināšanas par Latvijas Brīvības cīņām skolas viktorīnā. Jautājumi bija āķīgi, un cīņa – sīva. Viktorīna notika pamatskolas un vidusskolas grupās. Godpilno bronzu ieguva 11.a un 7.b klase, savu -

Skolēnu padome dodas nolikt sveces pie Rīgas pils. Skolēnu padomes foto

kārt pie sūri, grūti nopelnītā sudraba tika 10.sb un 9.a klase. Taču mirdzošo zeltu savā īpašumā izdevās gūt 12.d un 9.c klasei.

Pārdomu pilnā nedēļa noslēdzās ar dančiem un dziesmām – bija laiks skolas pirmajam šī gada koncertam.

Tas bija veltīts Latvijas Republikas proklamēšanas 106. gadadienai. Koristi, kā ierasts, bija daudzskaitlīgi, bet dejotāji – sprigani. Kad pāri blīvām klausītāju rindām bija izskanējusi šī pacilājošā pasākuma pēdējā nots, devāmies triju dienu garā nedēļas nogalē.

Pirms vairāk nekā simts gadiem dzima Latvijas valsts, taču ar to nekas, protams, nav beidzies. Lai gan pirms vairāk nekā simts gadiem tika augšāmcelta mūsu tautas Gaismas pils, to nemitīgi jāturpina stiprināt. Varbūt tieši kāds no jums, lasītāji, būs nākamais Latvijas valsts likteņa virzītājs, taču līdz tam ir jānonāk. Mums katram ir pienākums ar saviem ikdienas darbiem un panākumiem turpināt godam nest Latvijas vārdu. Mūžīgu slavu Latvijas Neatkarības kara varoņiem un lai mūžam tos piemin Rīgas Valsts 2. ģimnāzijā!

Arī šogad mūsu skolu decembrī pārņems īpaša svētku noskaņa, jo tuvojas gada krāšņākais notikums – Ziemassvētku balle! Šogad aizraujošā pasākuma tēma būs masku balle, kas dos iespēju ikvienam atrast sev piemērotāko tērpu.

Pirmā balle, kas paredzēta pamatskolas skolēniem, notiks 17. decembrī. Sagaidāma iespēja ne vien izdejoties, bet arī piedalīties dažādās spēlēs un aktivitātēs. Vidusskolēnu masku balle norisināsies 19. decembrī. Šajā ballē uz skatuves kāps viens no Latvijā visvairāk iemīļotajiem hiphopa māksliniekiem – Ozols! Viņa enerģiskā uzstāšanās garantē neaizmirstamu atmosfēru un lielisku noskaņu visiem klātesošajiem. Ar vislabākajām latviešu dziesmām vakara sākumu ieskandinās grupa "Pēdējais brīdis", kas mūsu skolā viesosies jau otro reizi!

Un tas vēl nav viss. Gan pamatskolas, gan vidusskolas ballēs ikviens aicināts iesaistīties arī dažādās aktivitātēs, kas norisināsies ārpus aktu zāles – mūsu skolas gaitenīs. Tur būs iespēja piedalīties radošajās darbnīcās, izbaudīt dažādus pārsteigumus un uzņemt arī svētku foto, lai šī diena paliktu atmiņā vēl ilgi.

ZIEMASSVĒTKU

balle un koncerts

Autore - Luīze Marta Pole

Aicinām visus skolēnus un skolotājus sekot līdzi paziņojumiem un gatavoties neaizmirstamai svētku ballei. Neaizmirstiet sagatavot savu unikālāko balles masku un pievienoties, lai kopā radītu svētkus, ko atminēties visu atlikušo mācību gadu!

Turpinot ilggadēju tradīciju, arī šogad Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas jauktais koris Edgara Vītola vadībā uzstāsies Ziemassvētku koncertā. Tajā izskanēs patiesi sirdi sildošs repertuārs, kurā būs iekļautas gan labi zināmas un iemīļotas Ziemassvētku dziesmas, gan mūsdienīgi pārsteigumi un daļa nākamā gada Dziesmu svētku krājuma. 18. decembrī aktu zālē laipni aicināti it visi, gan skolēni, gan ģimenes locekļi!

OLIMPIĀDES

Sasniegumi un kalendārs vieglākai dzīvei

Sastādījis Ričards Vimba

Dalība un sasniegumi olimpiādēs ir viens no svarīgākajiem skolas prestižu veidojošajiem faktoriem. Tāpēc olimpiāžu laureātu sumināšana un skolēnu dalības veicināšana tajās ir nozīmīgs darbs, kuru esam nolēmuši veikt arī mēs.

Sasniegumi

Tā kā īstenais olimpiāžu laiks vēl nav sācies, pagaidām norisinājušās vien dažas skolas un novadu posmu olimpiādes, kuru rezultāti vēl nav publiski paziņoti. Tomēr jau nākamajā numurā šeit varēsi uzzināt par mūsu skolas olimpiāžu laureātiem un lepoties ar viņu sasniegumiem! Turklāt nešaubāties, ka starp tiem būs arī tu, spodrinot skolas godu!

Es vēlos redzēt TEVI olimpiādē!
Foto - redbubble.com

Kalendārs

- 11.12. – Franču valodas olimpiādes novadu kārta
- 12.12. – Angļu valodas olimpiādes valsts posma
I kārta
- 07.01. – Filozofijas olimpiādes novadu kārta
- 10.01. – Vācu valodas olimpiādes valsts posma
I kārta
- 14.01. – Informātikas olimpiādes novadu posms
- 17.01. – Fizikas olimpiādes novadu posms
- 20.01. – Ekonomikas olimpiādes novadu posms
- 22.-24.01. – Bioloģijas olimpiādes valsts posms
- 27.01. – Ķīmijas olimpiādes novadu posms
- 28.01. – Politikas un tiesību olimpiādes
valsts posms
- 29.01. – Latviešu valodas un literatūras
olimpiādes novadu posms (11.-12. kl.)
- 31.01. – Matemātikas olimpiādes novadu posms
- 04.02. – Ģeogrāfijas olimpiādes novadu posms
- 07.02. – Angļu valodas olimpiādes valsts posma
II kārta
- 10.02. – Latviešu valodas un literatūras
olimpiādes novadu posms (8.-9. kl.)
- 11.02. – Vēstures olimpiādes valsts posms
(10.-12. kl.)
- 12.02. – Vēstures olimpiādes valsts posms
(9. kl.)
- 14.02. – Vācu valodas olimpiādes valsts posma
II kārta
- 20.02. – Ekonomikas olimpiādes valsts posms
- 26.-28.02. – Informātikas olimpiādes
valsts posms
- 05.03. – Filozofijas olimpiādes valsts posms
- 18.03. – Franču valodas olimpiādes valsts posms
- 20.-21.03. – Fizikas olimpiādes valsts posms
- 25.03. – Latviešu valodas un literatūras
olimpiādes valsts posms (11.-12. kl.)
- 01.04. – Latviešu valodas un literatūras
olimpiādes valsts posms (8.-9. kl.)
- 03.-04.04. – Ģeogrāfijas olimpiādes
valsts posms
- 09.04.-11.04. – Ķīmijas olimpiādes valsts posms
- 14.04. – Matemātikas olimpiādes valsts posms

KULTŪRAS SLEJA

Jaunumi teātrī un operā

Sastādījis Ričards Vimba

Nacionālais teātris

Šogad teātris piedzīvo divpadsmit jauniestudējumus, lūk, jau izrādītie:

- “Cilvēki laivās” Ineses Mičules režijā;
- “Dullais Dauka” Jurgā Lūša režijā;
- “Mēs, Sālsvārnas salas vasarnieki” Paulas Pļavnieces režijā;
- “Lieliskais Getsbijs” Indras Rogas režijā.

Par tālākiem jaunumiem teātra publiskie informācijas avoti vēl klusē, tomēr redzams, ka visas līdz šim izrādītās jaunās izrādes balstītas uz labi zināmiem 20. gs. literārajiem darbiem. Vai neviltota uzticēšanās zelta klasikai atmaksājas? Dodies uz Nacionālo un noskaidro!

Dailes teātris

Dailē jauniestudējumu skaits ir astoņi, līdz šim izrādīti:

- “Kodiens” Jura Joneļa režijā;
- “Zilā Lapsa” Jona Terteļa režijā;
- “Efekts” Diānas Kaijakas režijā;
- Mūzikls “Meža gulbji” Klāva Melļa režijā.

Te nu var novērot, ka Dailes teātris saglabā vēsturisko kontrastu ar Nacionālo – visas jaunās izrādes ir balstītas uz svaigiem vai mūsdienīgiem darbiem, izņemot M. Zālītes “Meža gulbjus”. Interesanti, kā Dailes “Sapnis vasaras naktī” būs vērtējams salīdzinājumā ar Nacionālā iestudējumu?

Opera & balets

Šajā sezonā Latvijas Nacionālā opera un balets piedāvā 5 jauniestudējumus:

- Opera “Hofmaņa stāsti”;
- Balets “Kazanova”;
- Opera “Salome”;
- Balets “Esmeralda”;
- Opera “Flavio, langobardu ķēniņš”.

Mīlestība virmo gaisā, jo visas operas šīs sezonas jaunās izrādes ir par kvēlas, tomēr nelaimīgas mīlas tēmu. Atliek vien gaidīt Valentīndienu, jo neilgi pēc tam varēsim uzzināt, kā baletdejojājiem veiksies ar izaicinošo zelta klasiku – “Esmeraldū”!

JRT

Šobrīd teātris nosaucis 8 jauniestudējumus, sezona tika iesākta ar:

- “Lai Dievs stāv tev klāt, tu, nabaga cietēj!” Alvja Hermana režijā;
- “Verters” Kristīnes Vītolas režijā;
- “Melnais piens/2024” Alvja Hermana režijā.

Jaunais Rīgas teātris šosezon runā par lielām un vispārējām tēmām, arī par Latvijas sabiedrību un sabiedrību kopumā. Tomēr teātra mājaslapa viltīgi čukst: “Tas vēl nav viss...” Nez', kā garšo kūkas un kafija jaunajā teātra bufetē?

Valmieras Drāmas teātris

Sezona iesākta ar 10 darbiem, starp tiem:

- “Cosmopolitan” Andresa Noormeta režijā;
- “Romeo un Džuljeta” Ineses Mičules režijā;
- “Sprīdītis” Reiņa Suhanova režijā.

Valmieras Drāmas teātri jaunās izrādes ir par atgriešanos un mīlestību, jo teātris ir atpakaļ savās agrākajās telpās. Diemžēl tas neko nemaina mums, rīdziniekiem, jo tā ir Valmieras, nevis Rīgas Lāčplēša iela, tomēr neērts brauciens ar autobusu ir to vērts, kad runa ir par Valmieras teātri!

Recenzija par izrādi "Cilvēki laivās"

Autore - Anete Krūmiņa

Šī gada 16. oktobrī kopā ar draudzeni apmeklējām Ineses Mičules režisēto teātra izrādi "Cilvēki laivās" Latvijas Nacionālajā teātrī. Pirmizrādi tā piedzīvoja vien 12. oktobrī, tāpēc droši varu teikt, ka šī ir jaunākā izrāde, kādu jebkad biju apmeklējusi.

Teātra izrāde balstīta uz 1987. gadā izdotā Alberta Bela romāna ar tādu pašu nosaukumu motīviem un vēsta par notikumiem 19. gs. Melnkrantes ciematā, kur kuršu apdzīvotajā teritorijā Sventas kalns ir izkustējies no vietas. Šo procesu izraisīja Stefana Dardega (Normunds Laizāns) koku izciršana, lai uzbūvētu laivas. Lai gan skolotājs Kuronis (Uldis Anže) cenšas pierunāt pārējos ciema iedzīvotājus, ka kopējiem spēkiem ir panākama kalna nostiprināšana ar aitu mēsliem, pārējie ciemata iemītnieki nav noskaņoti viņam palīdzēt. Visbeidzot Melnkrante pazūd zem smilšu segas un tās iedzīvotāji izklīst uz citām zemēm, ar laiku zaudējot savu kultūru un valodu. Jau pirms kalna uznākšanas ciematam spilgti parādīti pārvāciskošanas centieni, kas alegoriski sasaistās arī ar romāna tapšanas laiku, kopumā kļūstot par brīdinājumu, kā arī pārkrievošanas procesu rezultātā,

**ja cilvēki nebūs gatavi uzturēt
savu kultūru, tradīcijas un
valodu, tautas likteni piemeklēs
līdzīga bojāeja.**

Lai gan pati romānu vēl neesmu izlasījusi, izrādes tematika – nacionālās identitātes jautājums – bija ļoti spilgti atspoguļots visas izrādes laikā. Lai gan pati romānu vēl neesmu izlasījusi, izrādes tematika – nacionālās identitātes jautājums – bija ļoti spilgti atspoguļots visas izrādes laikā. Teikšu, ka šī bija drūmākā izrāde, kādu jebkad biju apmeklējusi, jo iznīcības priekšnojautas bija skaidras jau no izrādes sākuma un, kā paredzēts, arī piepildījās tās beigās.

"Cilvēki laivās". Matisa Markovska foto, teatris.lv

Šo nolemtību paspilgtināja tēlu kostīmi (Ilze Vītoliņa), kuri visi bija tumšā vai pelēkā krāsā. Īpaši nomācošas bija vārnu kodēju (Maija Doveika, Līga Zelģe, Sanita Paula) melnās kleitas, simboliski attēlojot kuršu ciemata un kultūras bojāeju. Tāpat skatuves scenogrāfija (Gints Sippo) bija pārsteidzoši vienkārša un neitrāla – viena četrstūra platforma, kura, mainoties ainām, pagriezās. Tikai sākumā uz tās bija attēlots neliels paaugstinājums – Sventes kāpa, un laiva, savukārt beigās, smiltīm apriņķojot ciematu, tā pacēlās teju vertikāli, it kā atainojot kāpas varenību. Īpaši piemērota šķita mistiskās noskaņas mūzika (Rihards Zaļupe), sasaistoties ar mītisko kuršu agrāko varenības veidolu.

Sevišķi prātā palika Kuroņa izteiksmīgā intonācija un Baroneses (Dace Bonāte) familiārie, skarbie izsaukieni, kas izrādei piešķir pat nelielu humoristisku noskaņu. Tomēr Baroneses un nodokļu uzrauga Hohdrāta (Egils Melnbārdis) tēli vistiešāk personificēja lielvaras koloniālo attieksmi pret mazākām tautām, aizliedzot skolotājam mācīt prūšu valodā un kalna nostiprināšanu dēvējot par ķecerību un pagānisma izpausmi. Tā vien likās, ka katrs tēls iemiesoja noteiktu attieksmes veidu, kā, piemēram, mācītājs Blakfrosts (Gundars Grasbergs) atspoguļoja tos, kuri, lai gan Kuroņa centienus izprata, tomēr paļāvās uz lūgšanām un aktīvi problēmas risināšanā neiesaistījās. Tāpat arī Vīga (Ivars Kļavinskis) pirmajā vietā lika savu personīgo labklājību, neizrādot globālu sapratni par problēmas nopietnību. Uz šo un citu tēlu fona, kuri vai nu nebija gatavi sadarboties, vai atklāti traucēja skolotāja centieniem, Kuronis iemieso tāda kā cīnītāja tēlu, kuram gluži kā grieķu varonim jāpiemeklē traģisks liktenis, savu mērķi tā arī nerasniedzot. Zināmu personisko sasaisti izjutu ar Jonatanu (Raimonds Celms), kurš devās uz lielāku ciemu izglītoties, taču atgrieždamies bija zaudējis visu atstāto. Tas man lika aizdomāties arī par studēšanu ārzemēs, un atgādināja, ka

**nekad nedrīkst aizmirst mājas
un tuvos cilvēkus tajās.**

Tā kā tieši pirms izrādes lasīju 1993. gada diskusiju par latviešu pozitīvismu mākslā, ievēroju sasaisti ar Māras Zālītes teikto: "(..) latviešiem pozitīvisms ir specifisks arī tāpēc, ka mūsu māksla patiešām savā lielākajā daļā ne tikai kvantitatīvi, bet arī pēc kvalitātes bijusi angažēta māksla. Tieši kā šī pretošanās iznīcībai, ārdošajam momentam". "Cilvēki laivās", izmantojot alegorijas, ir kļuvis arī par politiska rakstura darbu, pretojoties lielvaras

uzspiestajai dominancei. Tomēr arī mūsdienās var saskatīt draudus, apkārt esošo lielvalstu kultūrām apdraudot arī latviešu tautas tradīcijas un valodu kā tādu.

**Un tikai no mums pašiem būs
atkarīgs, vai ļausimies citu
ietekmei, vai katrs strādāsim,
lai nostiprinātu savu Sventes
kalnu un atstātu to
nākamajām paaudzēm.**

Lai gan darbs sarakstīts 3. atmodas laikā, tajā paustās problēmas daļēju aktualitāti saglabājušas arī mūsdienās. Nojaušu, ka grāmatas izlasīšana atklātu daudz detalizētāku sižeta izklāstu, tāpēc labprāt to arī izlasītu! Iesaku arī citiem apmeklēt šo savdabīgo izrādi, kas atgādina par tautas vērtību saglabāšanas nozīmi, nezaudējot arī daļu no sava paša identitātes.

Alberts Bels. Ievas Lūkas foto

Alberta Bela romāns "Cilvēki laivās" tiks izmantots šī mācību gada latviešu valodas un literatūras olimpiādē. 11. un 12. klašu skolēniem būs jāanalizē darba fragmenti, tāpēc tas ir iekļauts ieteicamās literatūras sarakstā, gatavojoties olimpiādei.

Nesen izbrīvēju svabadu mirkli, lai dotos uz kinoteātri un noskatītos plašu sabiedrības rezonansi izpelnījušos animācijas filmu "Straume". Filmas režisors, producents, scenārija autors un animācijas mākslinieks satiekas vienā personā – tas ir Gints Zilbalodis, viņam kā producents un scenārija autors līdzdarbojies vien Matīss Kaža, mūzikas žanrā palīdzējis komponists Ričards Zaļupe. Te uzreiz jāpiemin, ka Zaļupe paveicis ievērojamu un izcilu darbu – ņemot vērā, ka filmā neizskan nekādi verbālie līdzekļi, tajā izmantotā mūzika kļūst par ļoti nozīmīgu emocionālā piesātinājuma avotu, un Zaļupes mūzika šoreiz izteikti organiski iekļāvās kopējā filmas kompozīcijā, kā arī radīja ļoti spilgtu emocionālu nokrāsu. Jau otro reizi ļoti atzinīgi novērtēju Ričarda Zaļupes daiļradi, iepriekš atmiņā iespiedusies viņa komponētā XVII Deju svētku lieluzveduma "Mūžīgais dzinējs" noslēguma dziesma "Mēs uzkāpām kalniņā". Manuprāt, komponistam lieliski izdodas radīt skaņdarbus, kuri spēcīgi iedarbojas uz psihi un emocijām.

Filmas galvenais varonis ir melns kaķis, kurš dzīvo pasaulē ar iedomu elementiem. Kādu dienu izceļas plūdi, un ļoti strauji sāk celties ūdens līmenis, tomēr kaķis, izmisīgi mēģinādams rast patvērumu, nejauši sastopas ar buru laivā paglābušos kapibaru. Kopā viņi ceļo nenoteiktā virzienā, sastopot arī citus zvērus, piemēram, retrīveru, lemuru un sekretārputnu, kuri viņiem pievienojas. Kopīgi viņi pārvar vairākus šķēršļus un tiek iesaistīti dažādos piedzīvojumos, līdz ūdens līmenis krītās tikpat strauji, kā sākotnēji pacēlās.

Galvenās filmā paustās idejas, protams, bija centieni saglabāt *status quo* un grūtību pārvarēšana. Tomēr emocionāli smalkā pasaule un plūdu radītā apdraudējuma, bezpalīdzības sajūta izveidoja dziļāku filmas

Aktualitātes kino pasaulē. Recenzija par animācijas filmu "Straume"

Autore - Anastasija Kurahtanova

Animācijas filmas "Straume" galvenie varoņi

filozofisko slāni, liekot aizdomāties arī par psiholoģiskām grūtībām un depresiju. Nobeigumā iezīmējās pat nāves un zaudējuma tēma, taču veids, kādā tā tika atklāta, man šķita mākslinieciski augstvērtīgs. Vētras laikā sekretārputns par spīti savam savainotajam spārnam aizlido augsta klints staba virzienā, kaķis viņam seko, līdz, sasniedzis virsotni, putnu atkal satiek. Bet sekretārputns aizlido debesu virzienā, kur viņu sagaida silta gaisma, savukārt kaķi, kurš arī mazliet sāk levitēt, ietver ūdens burbuļi. Šīs nereālās detaļas liek pieaugušajam skatītājam aizdomāties par ainas patieso jēgu un aptvert, ka tā ir pēdējā atvadišanās no sekretārputna, taču mazākajiem skatītājiem tiek aiztaupīts lieks tēla nāves izraisīts satraukums, jo ainas kinematogrāfija ir estētiski pievilcīga un koša. Interesants bija arī ūdens dzīvnieks, kas laiku pa laikam parādās visas filmas garumā, tomēr tās nobeigumā, nu jau atrazdamies uz sauszemes, cīnās par pēdējiem elpas vilcieniem. Īsā epizodē pēc filmas titriem tas atkal peld, kas varētu būt

mājiens uz šī tēla došanos aizsaulē, lai gan šī aina jau ir krietni neskaidrāka, manuprāt, to režisors skatītājam iecerējis kā individuāli tulkojamu. Tikpat labi tā varētu nozīmēt, ka zvērs tomēr izdzīvojis, vai pat ka plūdi filmas pasaulē ir cikliska parādība un pēc laika atkal atkārtos.

**Filmas tēlu savstarpējās attiecībās
bija novērojamas nianšes, kuras
liek aizdomāties par cilvēka
iekšējo dabu un attieksmi pret
citiem sev gan vairāk, gan mazāk
līdzīgiem cilvēkiem.**

Viena no pirmajām šāda rakstura ainām ir sekretārputna atgrūšana no viņa bara pēc mēģinājumiem aizstāvēt kaķi. Ar šo nepelnīti cietsirdīgo žestu putnu sabiedrība atklāta kā izteikti konservatīva un ksenofobiska. Līdzīgi ir arī ar lemuru, kurš, manuprāt, simbolizēja mantkārību, pārlieku lielu materiālās pasaules prioritizēšanu. Kad galveno tēlu buru laiva krusto ceļus ar lemuru laivu, kaķis tiem uzšņāc, kas daļēji sāpina lemuru, jo viņam tiek liegta iespēja satikt savus ciltsbrāļus. Tāpēc filmas beigās, kad visi lemuri ir atkalapvienojušies un kopīgi pēta savu atspulgu spogulī, lemurs kaķi ignorē. Šajā ainā iezīmējas sociālā segregācija jeb kontrasts starp turīgo un nabadzīgo sabiedrības slāni, un tās radītās plaisas sabiedrībā.

**Taču arī pats skatītājs tiek nostādīts
pozīcijā, kas pārbauda toleranci un
spēju pieņemt citādo.**

Piedzīvojuma laikā buru laivā tiek uzņemti arī vairāki suņi, kuri filmas sākumā kaķi vajāja, tie aprij viņa iepriekš noķertās zivis un izārda lemura sakārtoto mantu grozu.

Tomēr gandrīz vai didaktiskā manierē pārējiem suņiem tiek pretstatīts retrīvers, kas izceļas ar savu ieturēto un uzticīgo raksturu, parādot, ka katram ir iespēja būt labākam. Sākotnēji man filmas koncepts šķita absurds – bija grūti iedomāties veidu, kādā sižets varētu būt atklāts aizraujoši, neizmantojot mutvārdu saziņu, ne monologu, ne dialogu. Taču mans skeptiskais viedoklis tika apgāzts, jo atskārtu, ka visā filmas garumā (85 min) aktīvi sekoju līdzī tās notikumiem un nebija tāda brīža, kurā mani māktu garlaicība. Tomēr iedziļinoties sapratu, ka šis efekts varētu būt vienreizējs – domāju, ka skatītājam, kuram filmas sižets jau ir zināms, jo tā vienreiz jau redzēta, otrreiz tā nešķistu ne tuvu tik interesanta un aizraujoša. Manuprāt, aspekts, kas filmu tādu padarīja, ir tās samērā neparedzamais sižets, kas, otrajā reizē skatoties, neizbēgami zaudē savu novitāti, līdz ar to filma varētu izvērsties garlaicīga, tajā iezīmētos šķietams darbības trūkums. Tomēr par to iesaku katram spriest pašam, jo filmu noteikti ir vērts redzēt!

(no kreisās) M. Kaža, G. Zilbalodis un R. Zaļupe saņem
"Eiropas Oskaru"

Animācijas filma "Straume" 7. decembrī saņēmusi Eiropas kinoakadēmijas balvu jeb "Eiropas Oskaru" kā Eiropas labākā animācijas filma. Tā ieguvusi jau vairākus starptautiskus apbalvojumus un ir Latvijas pieteikums ASV Kinoakadēmijas balvai "Oskars" labākās ārzemju filmas kategorijā.

Recenzija par filmu "Zeme, kas dzied"

Autors - Pēteris Zvirgzdiņš

Biju priecīgs, kad padzirdēju, ka tiek uzņemta filma par Dziesmu svētkiem. Šīs cerības neattaisnojās. Kopš plānotās pirmizrādes ir pagājis nieka gads, Pirmo vispārīgo dziedāšanas svētku simt piecdesmitā gadadiena sen jau kā paskrējusi garām. Šķiet iederīgi; filmas izveide vilkusies tikpat lēni, cik sižets. Atliek vien pasmieties, jo nopietni apsvērt to, kādā veidā šis kinomākslas darbs varēja izmaksāt vairāk par jebkuru citu filmu Latvijas kino vēsturē un tāpat nokavēt termiņus, nav labi mentālajai veselībai.

Lielākā problēma, manuprāt, ir fundamentāla neizpratne par žanru.

Vēsturiskās drāmas galvenajam jautājumam būtu jābūt nevis "vai?" bet gan "kā?".

Visiem jau zināms, ka dziedāšanas svētki 1873. gadā patiešām notika, bet mazāk dzirdēts par to, kā izdevās organizēt tik iespaidīgu pasākumu par spīti cariskajai un landtāga varai. Diemžēl visas svarīgās politiskās mahinācijas un organizatoriskie jautājumi tiek risināti aizkadrā. Daži šādi motīvi tiek iesākti, bet nepabeigti. Kā nopietna problēma pasniegta Jāņa Cimzes atteikšanās izvēlēties svētku repertuāru, bet šis jautājums nekad tā arī netiek atrisināts.

Vai tiešām 2 stundās un 23 minūtēs nevar atrast laiku pienācīgi attēlot galveno sižeta līniju? Filmas galvenā jaunlatviešu trijotne sākumā pauž do-

mu, ka šādi svētki būtu milzīgs risks un liels laika ieguldījums, taču, iespējams, atmaksāsies. Biedrībai ir jāatdod 70 000 rubļu liels parāds. Aptuveni divas stundas notiek riņķa dancis ar gubernatora atļauju. Pēc tam dažās minūtēs top Līgo karogs, un pēkšņi svētki rit pilnā sparā. Vai aina, kurā otrā plāna varoņi ēd kartupeļus un ne vārda nesaka, bija svarīgāka par kādu kadru vai diviem, kas paskaidrotu, kā tad īsti svētki tapa? Vai šī nakteņu dzimtas auga kulinārās baudīšanas daile obligāti ir jāizstiep divu minūšu garumā? Arī svarīgie kadri stiepjas. Šķiet, ka aktieri pusminūti katrā ainā pavada, cenšoties atcerēties, kas katram jāsaka. Par to es viņiem nepārmetu, ikkatrs teikums ir ekstrēmi teatrāls pēc savas konstrukcijas. Sākumā prātoju, kā asprātīgi veidot analogiju par sižeta kāpinājumu un tempu šajā brīnumā, bet tad man nāca atklāsme – tas ir neiespējami. Termins "sižetiskā kompozīcija" šķiet režisoram pavisam svešs. Nav sižeta kāpinājuma; ja mēs zīmētu līkni, kā to darījām pamatskolas literatūras stundās, tad tā būtu pavisam plakana, līdz pēkšņi eksplodētu. Pāreja no svētku agrīnajām plānošanas stadijām līdz dziesmu skanēšanai ir pavisam strauja. Stundu un četrdesmit minūtes nenotiek nekas, tad pēdējā pusstundā risinās tā stāsta daļa, kurai ir potenciāls būt tiešām interesantai. "Potenciāls", jo tad, kad skatītājs beidzot sāk just līdzīgu stāsta varoņiem, režisors Māris Martinsons pēkšņi at -

Filmas aina, kurā redzama Anna un Jurgis

jēdzas, ka šim daiļdarbam kaut kad arī ir jābeidzas. Viss sižeta atrisinājums tiek iespiests vien desmit minūšu garā laika sprīdī. Otrā plāna sižets izspēlējās tikpat ērmīgi. Pavisam nevajadzīgs milas stāsts: Anna ir brīvi domājoša sieviete un Jurgis ir diriģents, pie tam vēl igaunis. Atbilstoši virspusējs raksturojums tik sekliem tēliem. Anna grib pievienoties vīru korim, bet vīri grib tikai dzert, un dziedāšanu uztver kā sekundāru. Šī doma tiek parādīta aptuveni četrās ainās, kas kopskaitā aizņem kādas 20 minūtes. Sižeta attīstība notiek vien beidzamajā pusstundā.

Nevienai filmai nevajadzētu kļūt labākai, no tās izņemot lielāko daļu ainu.

Bet patiesi uzskatu, ka varētu šo latviešu kinomākslas “pērli” uzlabot, ja man ļautu piekļuvi “Zeme, kas dzied” kinolentei un šķērēm. Sāpīgākais ir tas, ka šajā 40 dienas un 40 nakts garajā savārstījumā ir ieslēpta ļoti atraktīva īsfilma, kura izmisīgi cenšas izlauzties no savām važām, uz beigām tas pat izdodas.

Lai gan šajā filmā kopumā ir aptuveni divi sižeta pavērsieni, kam ir reāla ietekme uz tālāko notikumu gaitu, režisoram laikam tāpat bija ļoti bail, ka kaut ko svarīgu piemirsīsim. Visspilgtākais piemērs izspēlējas aptuveni filmas viduspunktā, kad Baltijas Vēstneša redaktors Dirīķis ierodas biedrības namā. Viņš nezina, kas notiek. Mēs arī ne. Viņam pavēsta, ka

Rihards Tomsons izsaukts uz policiju sakarā ar atļauju rīkot svētkus. Tad ierodas Tomsons un paziņo, ka bijis policijas iecirknī, lūkojot gūt atļauju rīkot svētkus. Šo dokumentu viņš izvelk no krūšu kabatas. Tad aizkadra balss mums pavēsta, ka Rihards Tomsons bijis policijas iecirknī un tik tiešām ieguvis atļauju rīkot Vispārīgos dziesmu svētkus. Aizkadra balss šajā filmā kopumā ir mulsinoša. Parasti šo paņēmieni izmanto, ja jāsniedz papildu konteksts, bet “Zeme, kas dzied” aizkadra balss svinīgi pavēsta par to, ko paši varam redzēt uz ekrāna. Pietiek par sižetu! Man, lūdzu, to, ko smēķēja kinematogrāfisti! Sākumā šķita, ka pats esmu ko sapīpējies. Kāpēc viss ir oranžs? Ļoti labi saprotu, ja šī krāsa būtu stilizācija, lai radītu mājīgu, nostalgisku sajūtu. Tas perfekti iederētos Rīgas Latviešu biedrības namā, bet vai tiešām arī skatiem, kuros policijas priekšnieks draud ar svētku atcelšanu, jābūt kā vakara saules aplietiem? Arī audio jomā bija manāmas nepilnības. Vairākos kadros skaidri dzirdams, ka aktieru teiktais ir dublēts studijā, kas ievērojami traucē uztvert jau tā sagrābstīto sižetu. Filmās tehniskie aspekti šķiet tiešām nemākulīgi; skats, kas it kā pavid pa Biedrības nama logiem, ļoti acīmredzami neattēlo Rīgu.

Filma beidzas ar Baumaņa paziņojumu, ka svētki nav izputinājuši Rīgas Latviešu biedrību, bet gan nesuši 2000 rubļu lielus ienākumus. Visi liksmo. Bet kā tad ar pārējiem 68 000 rubļu? Šķiet, ka filmas tēli pret finansiālajiem līdzekļiem izturējušies tikpat bezrūpīgi kā tās režisors.

Filmas “Zeme, kas dzied” plakāts

Pasākumi. Staro Rīga

Autors - Pēteris Zvirgzdiņš

Salts un mikls novembra vakars. Saule aizgājusi vakaros. Parasti šādā laikā vairums ļaužu sildītos savos dzīvokļos. Bet todien notika kas īpašs. Kas gauži ierasts, bet jau četrus gadus diemžēl nepieredzēts. Nepacietīgi gaidīts un jau daļēji aizmirsts, festivāls “Staro Rīga” ir augšāmcēlies! Tas cenšas šos drūmos vakarus, kad gaudot sāk rudens vēji, padarīt gaišākus gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē.

Rīgas ielas atkal ir vizuālu apspīdētas, un rosība tajās ir liela. Šķiet, ka visa Rīga vienojusies kopīgā solī pa Baltijas Pērles senajiem bruģiem un plašajām starpkaru perioda gatvēm. Bet kāpēc tā? Pirmsplūdu laikos, kad norisinājās iepriekšējais “Staro Rīga”, vēl biju mazs knēvelis, bet skaidri zinu, ka tik lielus pūļus nekur neizdevās manīt. Vai tad sasniegts rekordliels apmeklējums? To, protams, izmērīt nav iespējams, bet, manuprāt, iemesls ir festivāla objektu izkārtojums. Šogad “Staro Rīga” objekti pirmo reizi tika izkārtoti lineāri, vienā garā takā, turklāt objektu skaits ir neraksturīgi mazs.

Šādas izmaiņas ir grūti vērtēt viennozīmīgi.

No vienas puses, nu ir iespējams vienā vakarā izstaigāt visus objektus un tie (vismaz teorētiski) ir kvalitatīvāki. No otras puses, kultūras baudītāju skaits pa šiem pieciem gadiem jau nav būtiski sarucis; nav jābūt matemātikim, lai saprastu, ka mazāks objektu skaits pie nemainīga cilvēku skaita nozīmē lielākus pūļus, turklāt darbi novietoti daudz ciešāk.

Vairumam objektu šāds apsvērums nav svarīgs, bet daži kļūva patiesi nebaudāmi. Objektu “Gaismas ceļš” par spīti visām manām pūlēm neizdevās kārtīgi aplūkot, jo, lai pie tā nonāktu, bija jāpārvar viena cilvēka platuma tiltiņš, ko šķērsot cerēja aptuveni 50 ļautiņu liels pūlis. Bet kādi bija paši objekti? Kā nu kurš. Pie Nacionālās Operas un Brīvības pieminekļa atradās “Laiku loki” – vairāku dažādu darbu kolekcija. Operas ēkas priekšā esošie gaismas tuneļi centās radīt siltu, mājīgu sajūtu, bet to nav iespējams iegūt, ja teju vai simts cilvēku ir ļoti ieinteresēti tajā, neļaujot uzskavēties ne mirkli ilgāk, kā absolūti nepieciešams. Pārējie apkārtnes gaismekļi gan bija labi izdevušies, bet ne uz pjedestāla liekami.

Gaismas tuneļi pie LNOB. Autora foto

Doma laukumā izstādītais Kārļa Anitena “Gaismu un skaņu uzvedums” bija, manuprāt, visinovatīvākais un interesantākais objekts visa festivāla ietvaros. Šī darba mērogs bija iespaidīgs, tas stiepās visapkārt Doma laukumam kā vizuālojošs vainags. Tas ir veidots kā septiņu minūšu garš audiovizuāls iestudējums Raiņa lugai “Zelta zirgs”. Lai gan 7 minūtes

ir neiedomājami liels laika sprīdis mūsdienu cilvēka koncentrēšanās spējām, šis darbs ļoti viegli spēj piesaistīt un noturēt visas publikas nedalītu uzmanību. Neuzskatu, ka mākslai vienmēr vajag dziļāku jēgu, man nav iebildumu vienkārši skatīties uz skaistām lampiņām, taču domāju, ka šoreiz sasaiste ar latviešu literatūras klasiku un tas, ka darbs veltīts Latvijas Radio simtgadei, noteikti nāca par labu. Tas piešķir darbam sasaisti ar realitāti.

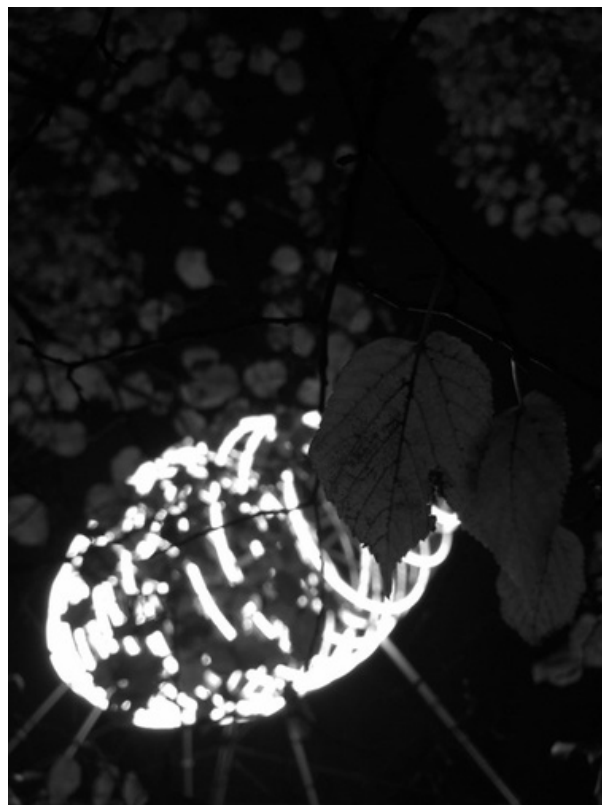
**Lūk, tādām ir jābūt tiešām izcilam
vides objektam!**

Gaismas un skaņu uzvedums "Zelta zirgs".
Foto - diena.lv

Tam vienkārši nevar pāriet garām vienaldzībā, tas iesūc sevī ar visu būtību. Augstāk minēti tikai pārsvarā pozitīvi piemēri, bet lielākā daļa festivāla "Staro Rīga" objektu nebija izteiksmīgi. Ne silti, ne auksti. Pelēcīgi, lai gan tiem vajadzēja būt gaismas nesējiem. Pienācīgi pēlēt tos arī ir grūti, jo darbi nav acīmredzami slikti, to ļaunākā iezīme ir tieši šī indīgā viduvējība. No slihta darba vismaz var mācīties, bet kas gūstams no darba, kas nav raksturojams nekā citādi kā vienkārši "pliekans"? Apska -

tiju teju visus objektus, pozitīvi izcēlās tikai daži. Negaidīju daudz, tāpēc nejutos vilies. Dzīvošu cerībās, ka nākamgad gaismas mākslinieki un darbus atlasošā komisija būs atguvuši savas iemaņas pēc četrus gadus garas hibernācijas.

Instalācija no darbu krājuma "Laiku loki". Autora foto

Instalācija "Gadskārtas". Autora foto

JAUNRADE

Skolēnu radītā lirika

Apkopojusi Marija Zaļuma

Vējš čukst tavus vārdus pat tad, kad silda saulīte
Saulstariņi danco uz maniemiem vaigiem
Tikai neveru vaļā acis, tad saule mani ieskaus
Un tavi vārdi taps par aizpūstām smiltīm

Lai cik tā mani sildītu, es gaidīšu tavu aukstumu
Kaut līdz pati palikšu par ledainu akmeni

Jūras balss mani sauc sevī iekšā
Pat lietainās dienās, zilām lūpām
Es skrienu pret viļņiem

Līdz mutē paliek tikai sāļā garša
Es grimstu – ceru nekad nenonākt krastā
Kur mierpilnās kāpas mani sargā ik dienu

~ Maijpuķīte

Nakts Pilsētā

Vakara mierā un nakts gaismā mīļā
Jūtos sprigana šīs zemes klavesīnā.
Pilsētas gaismas redz tikai tumsā,
Tāpēc baudi šo zemi arī skumjās.

Bet nomaļos mežos dzirdi
Kādu sirdspukstu skaļo klauvi.
Draudziņ, sevi nebaidi,
Tie puksti var būt tikai tavi.

Ja bļaujot aizdedzināsi senu traumu,
To dzirdēsi tik tu, dumpja pusaudzi,
Tāpēc nemēģini atrast kaunu.
Koki sapratīs, ka tu audzi'.

Rīgas ielas, es dzirdu jūsu smieklus.
Kas es tāds maziņš starp jūsu Everestiem.
Tik daiļoju savu pieredzi ar vienkāršiem vārdiem.
To nevar salīdzināt ar jūsu noslēpumiem.

~ Liene Zvane 9.c

Dejo, dejo, padejo,
Apdejo un izdejo,
Visa deja manī,
Līdzās ir ar mani.

~ Anonīms

Kā stabs tu stāvi
Ceļu krustojumā;
Tik sperot soli atceries
Ka daži ceļi mēdz būt vienvirziena

~ Vagars

Vientuļā priede kāpās,
Tu šūpojies pludmales vējā,
Koka zaļās dzīvības pieliet.
Kaut tikai uz šo vakaru,
Tu jūties brīvs, kā kalna gala,
Virsi visu un visiem.

Vai neredzi patiesību?
Vai neredzi šalkojošo jūru,
Tumšās debesis,
Tuvojošos vētru?

Tu jūti koka saldo sulu sprauslājam lapotnē,
Bet nejūti tā saknes, kas tur tevi uz vietas.
Tik tiegli un brīvi,
Tu dejo kā putns lidojumā, uz vietas stāvēdams.
Un kad pludmales vējš pārvēršās vētrā,
Piesakņots tu nolūzti;
Paliek tikai lapas, saberzta aizmirstības putekļos.

~ Vētrasputns

ak, tu vēlies, lai laiks skrietu, ne? es vēlos, lai viņš nedaudz pavelkas un lai viņš pavelk mani sev līdzās, ietin savā segā un pastāsta, kāds laiks ir bijis iepriekš, dod man visu lai – ku, kas viņam ir bijis, un neskopojas ne ar minūti, ne sekundi, ne stundu.. es vēlos apstādināt laiku un būt ar laiku tik ilgi, cik vien iespējams paildzināt; tik ilgi, lai iepazītu visu viņa ciparnīcu.

~ C.K.

Katru reizi cenšos acīm neieraudzīt Tavas. Tavas acis, Tavas domas, Tavas maņas, kuras reiz bij' arī manas. Es skatos apkārt un cauri redzu tik daudzas citas, svešas skaņas, kas neskan prātā kā darīja Tavas. Es cenšos sevi pārlicināt, ka negribu Tevi redzēt tik skaļi, ka negribu redzēt un dzirdēt, un just nevienu, neko, izņemot Tavu mieru. Nekas nespēj darīt telpu tukšāku un laiku ilgāku par gaidām, un es gaidu un gaidu, un kliežu uz sevi, ka gaidu, ka meklēju, ka maldos dvēseļu pūlos, nevarēdama atrast sev citu, ko saukt par savu... Un negribēdama rast citu, jo kā lai to sauc par savu? Ārprāts. Cik daudz es atdotu par iespēju pēdējo reizi piesavināt Tavu – to, kas pārņēma manu sirdi un prātu.

~ Anastasija Kurahtanova

Turpmākie darbi ir Prozas lasījumos izskanējušie fragmenti. Šo pasākumu katru gadu rīko skolotāja Gunta Barbāne, kura mūsu skolā 12. klasēm pasniedz specializēto kursu “Radošā rakstīšana”.

Autore - Flēra Krūmiņa

Gluda un duļķaina pudele nonāk uz mola stāvoša zinātkāra īpašnieka rokās. Cieti pirksti, velkot korķi, izmisīgi cenšas tikt pie aizdomīgā satura, kas atgādina neko vairāk kā koka mizu. Tomēr Ābels apzinās, ka ir jābūt iemeslam, kādēļ tik šķietami maznozīmīgs objekts atrodas slēgtā bieža stikla traukā. Ar inerci, kas rodas, entuziastiski izraujot aizsprostu no pudeles atveres, sasprindzinātā dūre smagi atduras pret atradēja žokli. Atskanējušais dzīvnieciskais kauciens pievērsš linu drānās tērptu, attālāk stāvošu sievu uzmanību. Tās zina, uz ko jāskatās un kam jāmet krusti. Ābelu šīs vienkāršo cilvēku domas sen vairs neskar, viņam šajā brīdī ir nopietnāka problēma – derdzīgais aromāts, kas izdalās no atvērtā trauka. Francijas kulinārijas dārgakmens – kanēlis – Venas krastus nepametušajam dānim ir svešs un pārmērīgi agresīvs uzbrucējs nāsīm. Ar vienu rokas stiepienu aizdomīgā miziņa tūlītēji nonāk atpakaļ viņos, no kuriem tā ieradās. Vērotājam redzētais nav izklaide, bet gan trauksmes celšanas iemesls. Vientuļnieks neapšaubāmi ziedojis kāda sava upura ilgi glabātu, ziedu tējās novārītu atslēgas kaulu senajiem, ļaunajiem dieviem, kas arvien mīt tumšajās dzīlēs. Ābels viegli pasmaida, atbrīvojies no nevēlamā, strupī apcirtajām dubļu krāsas matu šķipsnām cilājoties vējā.

Autore - Anete Krūmiņa

Ejot ārā no klases, nolēmu vispirms ieiet tualetē nomazgāt no rokas tintes atstātos tumšos nospiedumus. Kā sajuzdama manu nodomu, tualetes telpā ienāca arī Samanta.

“Vai tiešām domā, ka esi spējīga uzrakstīt jēdzīgu runu un vēl norunāt to visas fakultātes priekšā? Tev pat nav drosmes nieka prezentāciju stāstīt klasesbiedriem, ar kuriem esi pavadījusi kopā trīs gadus! Tīrais apsmiekls un nekas vairāk!” Viņa, strauji pagrieždamās, iegrūda manī savas melnās ādas plecu somas aso stūri un man aizsitās elpa. Apkopēja bija tikko pabeigusi mazgāt tualetes grīdas, un es, strauji kāpdamās atpakaļ, nenoturēju līdzsvaru un paslīdēju. Jutu, ka pamats zem kājām it kā iekrīt bezdibenī un es, tam sekojot, kritu līdzī. Zeme satumsa, viss kļuva kluss, un mans prāts uz nenosakāmu laiku ieslīga nebūtībā. Pamostoties attapos, guļot uz cietās flīžu grīdas ar vaigu pret auksto zemes virsmu. Man nebija ne jausmas, cik ilgi biju šādi gulējusi. Samanta laikam pat nepamanīja, kā nokritu, jo meitene acīmredzot bija izgājusi no telpas. Galva stipri griezās, un deniņi spiedoši dunēja. Es lēnām uzslējos kājās, taču sāpes galvā nekur nepazuda. Par laimi, gaitenī satiku Liliju. Izstāstīju draudzenei, ka neveikli nokritu, un viņa nopietnu, taču mierīgu balsi ieteica aizbraukt uz slimnīcu. Šādas dzīves situācijas pierāda, kuri ir patiesi draugi. Lilija aizbrauca ar mani kopā uz uzņemamo telpu, sagaidīja ārstu un palika, līdz mans tētis ieradās. Nekas nāvējošs jau nebija atgadījies.

“Tipisks smadzeņu satricinājums,” teica dežūrārsts. Nevienam tā arī nestāstīju par Samantu, es nevaru ciest, kad citi tēlo upura lomu, un arī pati tāda nevēlējos būt. Galu galā viņa jau nebija vainīga, ka grīdas bija tikko svaigi nomazgātas...

Autors - Justs Alenčiks

Pat tad, kad pusnakts stundās viss dzīvais un trakojošais aprimstas, ir kaut kas galīgi savāds, kas tāpat neļauj pilsētu ielām un lauku pļavām izsīkt pilnīgā nakts tumsā un baisi klusā mierā. Tas ir pulss. Pulss, kas neļauj atpalikt, lai arī cik ļoti vēlētos uz brīdi izlūgties kādu pilnīgu apstāšanos, dažreiz tam pat stiepjot mūs aiz plaukstām, kamēr kājas velkas pa zemi vienos zilumos un nespēkā. To nevar izslēgt, to nevar apklusināt. Šī doma ne sekundi nepamet kāda Āgenskalna vienistabas dzīvokļa iedzīvotāju, kurš nespēj no galvas dabūt laukā un apdzēst vienmulīgi ritmisko, bet vienlaikus tik bailpilni mūžīgo dunēšanu. Jau ilgi viņš ir klusi pie sevis cerējis, ka istabas tumši smacējošās telpas apslāpēs nebeidzamo un sirdspukstu pulsēšanas raisīto nemieru, ko viņš bezgala jūt katru brīvo brīdi.

Patiesi dīvaini uz viņu skatīties no malas, jā. Bet ne velti, jo, visu laiku virpinot pirkstus plaukstās un acis šaustot apkārt, skatoties pavisam nenoteiktos fokusa punktos, Ēriks atgādina īpatnēju cilvēka tipu, kurš dzīvo savā prizmā un nebūt nav ar abām kājām piezemējies pie zemes. No malas arī ir grūti saprast, kā viņa mājvieta var rosināt jebkādu iedvesmu viņa ģenialitātei, jo, raksturojot Ērika dzīvokli, omulīgums un mājīgums nebūtu tie vārdi, kas pirmie iešautos prātā. Bet laikam tas tikai liecina par to, ka viņš ar mājām nesaista telpas, bet gan ko citu... Cerams, vēl nepazudušu.

Un, re! Kārtējo rītu Ēriks Ostrovskis tešas uz tramvaju, lai tajā savukārt kratītos uz Mūzikas akadēmiju, kur godam jau 13 gadus ieņēmis kora dirigēšanas katedras vadītāja amatu. Nonākot pie tumši brūnajām durvīm, uz kurām uzlīmēta šiltīte ar dirigenta vārdu un ama -

tu. Nonākot pie tumši brūnajām durvīm, uz kurām uzlīmēta šiltīte ar diriģenta vārdu un amatu, viņš nedaudz apstājas. Redzot, ka studenti un pat dažs labs profesors it kā ziņkārīgi apklusis, lai pavērotu dīvaino akadēmijas rūķi, viņš steidzīgi paver kabineta durvis un tās aiz sevis aizver.

Pēc īsa klusuma divu studentu starpā dzirdams:

- "Kas ar viņu?..."

- "Tāds viņš ir, un jau no sākta laika gala. Nekas, pieradīsi!"

Autore - Anastasija Kurahtanova

Kad es biju maza un jautāju mammai, kā rodas bērni, viņa man atbildēja, ka tie rodas pareizajā brīdī, tieši tad, kad tam tā arī ir jānotiek. Un tad es katru rītu uz smilšainiem ceļiem lūdzu, lūdzu kā mācēju un kam mācēju, lai nebūtu stāvoklī. Citas meitenes auklējās ar saviem mazajiem brāļiem un māsām, bet es nekad sevi nespēju iztēloties, savas domas, savas asinis mijot ar citiem. Mani ļoti mīlēja, pat pārlietu daudz, es zināju, ka es tā nevarēšu, un tā to pareizo brīdī es arī nesagaidīju. Tikai patiesība izrādījās vēl skarbāka - bērni rodas arī nepareizos brīžos.

Es izgāju no sienu šķirtās, piesmakušās telpas un iegāju tumši zilajā, brāzmainajā naktī. Pēc redzes pielāgošanās jaunajai diennakts tumšā laika kārtībai, es sāku debesis ievērot zvaigznes. Jo ilgāk es vēroju vienu, jo vairāk tai apkārt parādījās citas. Ja ļoti ieskatās, var ievērot arī pavisam sīkas zvaigznes, bet patiesībā tās nav mazākas, tās vienkārši ir tālāk no mums. Ilgstoši vērojot kopējās debesis, man piezagās doma, ka, iespējams, es būšu ieraudzījusi tādu zvaigzni, kuru citi cilvēki nekad nav redzējuši, nav ievērojuši.

Krītošās zvaigznes ir viegli ievērot, tās uzreiz pievērš sev uzmanību. Tās ir skaistas un apbrīnojamās, man nodevīgi neizdodas novērst skatienu. Bet tās ātri sadeg. Tie patiesībā ir vien kosmosa putekli, kas nejauši ietriecas atmosfērā. Kad cilvēks pierod meklēt krītošās zvaigznes, viņš palaiž garām tās, kuras var atrast katru nakti, tās uzticamās un nemainīgās. Pārlicība nāk ilgi, bet skaisti.

*Daiļākās zvaigznes ir tās, kas nedz visumā skrien,
Bet kas kopā savijas un starojumus zvaigznājos sien.*

"Mammu!" atskanēja spalgs sauciens. Šī uzruna šķiet tik nepierasta, tik nedabīga, ka sāpīgi un baisi iecērtas ausīs. Neviļus sirds sāka sisties straujāk un domas - šaudīties, vairs nevarēju koncentrēt skatienu zvaigznēs. Uzplaiksnījušais nemiers iztraucēja rāmo nakti - iekšējai tumši zilās krāsas sajūtai kāds it kā virsū uzbēra bērnišķīgi spilgtu, oranžu kurkumīnu.

Lielo modes namu dažādajās 2024. gada rudens/ziemas kolekcijās vērojami kopīgi elementi, kas nosaka turpmākās modes tendences. Lai gan vīriešu apģērba kolekcijās parādās vienas aktualitātes un sieviešu kolekcijās – citas, tās ir savstarpēji kombinējamās.

Lielā daļā kolekciju dizaineri kā šīs sezonas aktuālākos toņus izvēlējušies šokolādes brūno un bordo sarkano, kā arī nemainīga paliek neitrālu toņu popularitāte, jo jau vairākas sezonas aktualitāti nezaudē “klusā greznība” (*quiet luxury*), kas principā ir mums visiem labi zināmā “aristokrātiskās turības” (*old money*) stila transformētā versija, kas sevī iekļauj kvalitatīvu audumu, piezemētu krāsu un askētisku fasonu izmantojumu. No šī stila lielā mērā izrietējušas arī citas tendences, piemēram, kašmira džemperu popularitātes pieaugums, it īpaši tuvojoties svētku laikam, žaketes un uzvalki kā vīriešiem, tā sievietēm, mēteļi, džemperu un blūzes ar iestrādātām šallēm, lentēm un interesantiem volāniem, lai piešķirtu šķietami vienkāršiem apģērba gabaliem mākslinieciskas detaļas, un tādas jaciņas bez apkakles, kādas savā laikā vilka Žaklīna Kenedija.

Uzmanības centrā aukstajā sezonā atrodas virsdrēbes. Jau kopš rudens atpakaļ modē ir gari trenči no īstas vai mākslīgas ādas. Ziemā mūs sagaida šerlinga (aitādas) jakas un kažoki, bonus punkti, ja leoparda rakstā (ne velti soctiklus pāršalca “glamur” trends). Modes industrija vienmēr ir trīs soļus mums priekšā. Personīgs favorīts attiecībā uz vīriešu modi ir masīvie, bet strukturētie “lielo bosu mēteļi” jeb “big boss coats”. Arī tie aktualizējušies, iedvesmojoties no 20. gs. bagātāko ģimeņu ģērbšanās manieres – iedomājies Alu Pačīno filmā “Krusttēvs” vai kādu itāļu mafijas bosu.

MODES SLEJA

*Kādas modes tendences mūs
sagaida šajā ziemā?*

Autore - Marta Heidemane

“Lielo bosu mētelis” no Emporio Armani FW 2024 kolekcijas. Foto - armani.com

Lai gan lielākoties dominē elegance un minimālisms, dizaineri savās kolekcijās atklājuši arī dzīvīgākas un jauneklīgākas tendences, kas, iespējams, spēs uzrunāt tos, kurus “klusā greznība” vairs neaizrauj. Viena no spilgtākajām aktualitātēm šosezon ir kontrastējošu tekstūru izmantojums – tiek apvienots zīds un vilna, samts un mežģīnes, vizuāli un spīdumi, un āda, zamšs un tīkliņaudums (*mesh*). Dažādu audumu kombinēšana piešķir apģērbam telpiskumu un kopumā uzlabo tēlu, taču nevajag arī pārceņties. Vēl modes skatēs parādīsies tādas tendences kā “vectēva stils” jeb *grandpacore* ar tā omulīgajiem adījumiem, vestēm un džemperiem, kas izskatās kā no

Vectēva stils no Filippa K FW (rudens/ziemas) 2024 kolekcijas. Foto - vogue.com

Ikdienas šiks, Gucci FW 2024 kolekcija. Foto - vogue.com

vectētiņa skapja aizlienēti, lauku stila elementi – flaneļa krekli, plaški un dizaineru interpretācijas “izejamiem” gumijas zābakiem –, kā arī ikdienas šiks, kas izpaužas svinīgu audumu izmantošanā ikdienišķos apģērba gabalos, kā rezultātā veikalus ir pārņēmuši dimantiņos klāti džinsi, satīna balerīnas, piedurknes un bikšu staras ar spalvu apdari utml. Pārsteidzošā kārtā atdzimst arī vecas un jau aizmirstas tendences, kā “spainīšu cepures” (*bucket hats*) un kamuflāžas raksts, kas lielākoties attiecas tieši uz vīriešu modi, tā ka, puiši, jums tiek dota iespēja pagremdēties nostalgiskajās 2017. un 2018. gada noskaņās, kad visur acīs dūrās *Supreme* logo un vietni “Youtube” pārņēma *Logan vs. Jake Paul* drāma.

Šo tendenču aktualitāte visa rudens garumā bija vērojama arī mūsu pašu skolas gaitenīs – meitenes ar leoparda raksta topiņiem un spīdīgiem džinsiem vai tumši sarkanām lakādas kurpītēm un mežģiņu zeķubiksēm. Otrģimnāzisti nenoliedzami ir modes ikonas. Tu esi tas, ko tu velc, tādēļ uzvelc milzīgu mēteļi un jūties kā boss vai ietērpies leoparda raksta topiņā un kažokā un jūties glamūrīgi, neatkarīgi no tā, vai esi blondīne vai brunete, un iekaro skolas gaitenus kā Ņujorkas, Londonas, Milānas vai Parīzes modes nedēļas mēli.

Lauku šarms no Chloé FW 2024 kolekcijas. Foto - vogue.com

Lakādas kurpes un mežģiņu zeķubiksēs. Autores foto

Otrģimnāzistu nepopulārie viedokļi par modi

Autore - Marija Zaļuma

Apģērbs skolā vienmēr ir bijis temats, kas izraisa diskusijas. Sākot ar nesaskaņām par to, kāds apģērbs skolai ir piedienīgs un kāds – nepiedienīgs, un beidzot ar to, kas ir “stilīgs” un kas ne, mode vienmēr atrod veidu, kā uzsākt konfliktu. Lai regulētu to, vairākās skolās ir ieviesti formastērpi, dreskods vai citi noteikumi. Rīgas Valsts 2. ģimnāzija ir viena no skolām, kur noteikumu ģērbšanās stilam principā nav, un ikdienā skolēni var izvēlēties, kādos apģērba salikumos pavadīt mācību stundas. Lai noskaidrotu, kādas ir modes tendences otrajā ģimnāzijā, devāties gaitenīs un jautājam otrajiem, kādi ir viņu nepopulārie viedokļi par modi.

Otrie uzmanību vairākos viedokļos pievērta aksesuāriem. Kāds pat izteicās, ka “tērps bez aksesuāriem nav labs tērps” – varētu teikt, ka tērpa sāls ir detaļās. Atzinību guva arī ne tik bieži sastopami aksesuāri kā bikšturi. Visvairāk otrģimnāzisti viedokli izteica par apģērba kombinācijām – “Sporta apavi ar ikdienas apģērba neiet kopā,” “Legingi un liels džemperis ar kapuci ir vislabākais,” “Pie ‘Nike’ nevar vilkt ‘Adidas’,” “Zekēm ar apģērba jāaskan”. Interesantas bija negatīvās atsauksmes par dizaineri Yarik, kuru visdrīzāk esi sastapis Tiktok vai Instagram. Šis latviešu dizainers izceļas ar savām lielizmēra drēbēm, kas ne visiem iet pie sirds.

Kritika baggy (maisveida) drēbēm, īpaši biksēm, izskanēja arī citu otrģimnāzistu vidū. Uzmanība tika pievērsta arī drēbju stilizēšanai; viens skolēns izteicās: “Dažiem jauniešiem jābeidz valkāt T-krekus vai polo krekus biksēs.” (Neuztraucies, autore teica dažiem, tāpēc varbūt tu neesi viens no viņiem!) Izskanēja arī viedoklis, ka “cilvēki melnās drēbēs izskatās labāk”, ko nevaru noliegt, lai gan pati esmu krāsainu apģērba fane. Par apģērba nozīmi skolā tika sacīts, ka “Džordani [Jordan] vairs nav tik stilīgi, kopš pusskolai tādi ir”, bet piebīdīšu, ka populārs nenozīmē nestilīgs. Un mans favorīts no visiem viedokļiem, kas izskanēja, ir uzskats, ka “apģērbus ar vārdu ‘Juicy’ vajadzētu valkāt tikai cilvēkiem, kuriem tiešām ir “juicy” apveidi”.

Starp otrģimnāzistu viedokļiem par modi izceļas to dažādība – katram ir kāds cits apģērbs, aksesuārs vai to kombinācija, ko viņš nīst vai dievina. Viedokļu dažādība tikai pierāda, ka mode ir viena no tām sfērām, kur tiešām nav pareizās vai nepareizās atbildes. Apģērbs ir viens no veidiem, kā mēs izpaužam sevi, kā mēs izsakām savu personību, un tāpēc, tā kā pasaulē nav divu vienādu cilvēku, nav arī divu vienādu stilu. Nepopulāri viedokļi par modi ir neizbēgami, un to nepopularitāte norāda uz īpašnieka atšķirīgumu, kas ir jāslavē. Cilvēks nevar ar prātu sevi piespiest ko mīlēt vai nīst, jo viedokli modē nosaka fiziskās maņas – redze, reizēm pat tauste, oža vai dzirde. Taču mūsu katra spējās ir kontrolēt to, kā savu viedokli pasniedzam, saglabājot to kā savu viedokli, ne kā vispārēju faktu, objektīvu patiesību vai apvainojumu, kas cilvēkam liek zaudēt pašpārliecinātību vai mudina justies nedroši par sevi. Runājot skolotājas Apīnes vārdiem,

Mode nediktē cilvēku, cilvēks diktē modi.

Tāpēc darīsim skolu par vidi, kur katrs tiek pieņemts, vienatnā, kāds ir viņa stils un viedoklis par modi.

PADOMI

izdzīvošanai skolā

Autores - Flēra Krūmiņa un Anete Krūmiņa

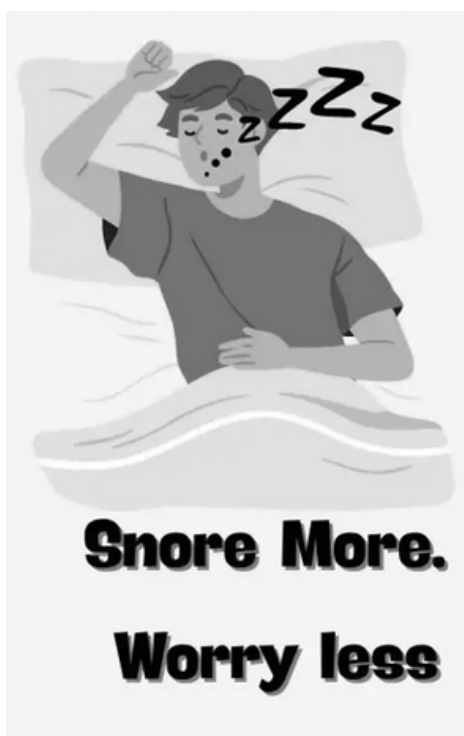
1. Pomodoro tehnika ir laika organizēšanas metode, kurā velti 25 min mācībām, tad paņem nelielu atpūtu (parasti 5-10min) un atgriezies pie nākamā 25 min mācīšanās posma. Pēc četriem šādiem 25 min intervāliem jāpaņem lielāks pārtraukums (20-30 min), lai pēc tam atkal atsāktu mācības. Tehnikas mērķis ir samazināt iekšējo un ārējo traucējumu ietekmi, kā arī mazināt pārstrādāšanās iespējamību, ņemot regulārus pārtraukumus. Tā ir atzīta par vienu no efektīvākajiem mācīšanās veidiem, tāpēc izmēģini!

Pomodoro tehnika. Foto - passionplanner.com

2. Zibkartītes jeb Flashcards lieliski palīdzēs atcerēties konkrētus faktus. Tās iespējams izgatavot gan fiziski, gan digitāli, un būtībā var izmantot kā sacensību galda spēli ar draugiem! Kurš atcerēsies visvairāk visātrāk?

3. Feinmena (Feynman) tehnikas ideja ir elementāra. Tu esi skolotāja lomā! Stāsti par pašam svarīgo tēmu kādam citam. Veiksmīgs iznākums garantēts. Solis tālāk: ieraksti savu runu un no rīta pa ceļam uz skolu pirms mācību stundas klausies to!

"Vairāk krāc, mazāk satraucies".
Foto - punfinity.com

4. Visiem zināms, ka miegs ir svarīgs. Īpaši tādēļ, ka tā primārā funkcija ir smadzeņu atjaunošana. Kas notiek, ja šis process regulāri tiek traucēts? Veselības problēmu netrūks, viena no tām būs vājāka atmiņa. Prioritizē miegu. Piespiežot sevi mācīties, kad galva jau "kļūst", ieguvumu nebūs.

5. Galvenais – slikta atzīme tevi nepadara par sliktu cilvēku. Dzīvē ir daudzi apsvērumi, kas ietekmēs tavus vērtējumus. Kamēr darīji, ko varēji, vienlīdz esot laipns pret sevi, vari būt mierīgs, ka viss ir kārtībā.

IZKLAIDEI

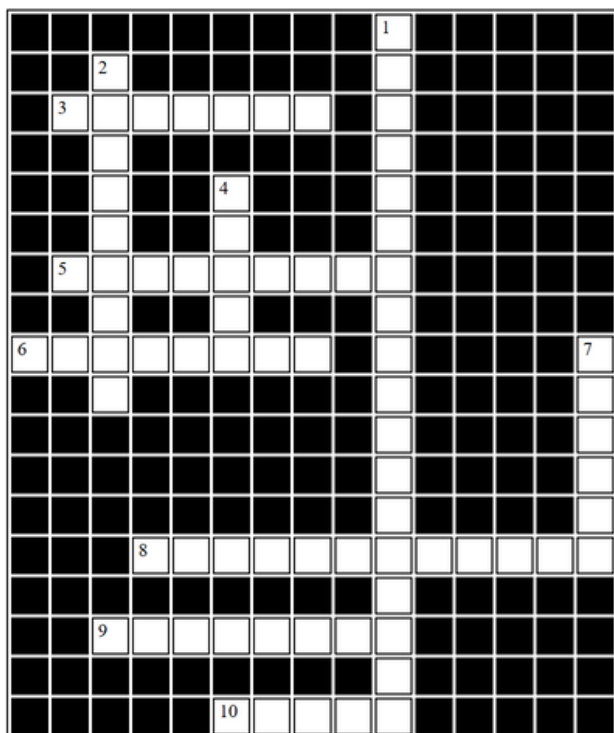
Sastādījusi Renāte Šmite

Krustvārdu mīkla

Visas atbildes rakstāmas nominatīvā! Izpildītu mīklu nosūtīt uz avīzes instagram kontu @otrashronikas, iespējams saņemt izlozes balvu!

Vertikāli:

1. Brunejas galvaspilsēta
2. Senākais akmens laikmeta posms
4. Cik dažādus regulārus daudzskaldņus ir iespējams izveidot?
7. Kuru mācību priekšmetu pasniedz 133. kabinetā?

Visas atbildes rakstāmas nominatīvā! Izpildītu mīklu nosūtīt uz avīzes instagram kontu @otrashronikas, iespējams saņemt izlozes balvu!

Horizontāli:

3. Kurš bijušais Latvijas prezidents uz mūsu skolas sienas uzrakstījis šo citātu: "Skolas ēkā viss ir sācies, mūžu dzīvo, mūžu mācies!"?
5. Kurš trīsvērtīgais spirts visbiežāk atrodams roku krēmos?
6. Kāda bija pagājušā gada Ziemassvētku balles tēma?
8. Kas ir centrālais tēls Brāļu kapos?
9. Kura dzērienu firma izmanto Ziemassvētku vecīti kā mārketinga simbolu?
10. Kā sauc mūsu skolas medmāsu?

Sudoku

Aizpildi tukšās rūtiņas ar skaitļiem no 1 līdz 9 tā, lai tie neatkārtotos ne vertikālēs, ne horizontālēs, ne mazajos kvadrātos!

	1		9		2		8	
		3	4		7	5		
				1				
	6	7				8	1	
		1		8		9		
	3	9				2	6	
				7				
		2	6		5	4		
	5		2		8		3	

Mandala

Krāso pēc sirds patikas!

Otrās Hronikas

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija
Decembris 2024

#1